

der, hvor der er den meest levende Overbeviisning om, at ingen Statsmand er saa fordervelig for sit Land, som den nuværende danske Justitsminister er det for sit, og hvor man ønsker at faae ham trængt bort fra en Plads, som han beklæder saa slet. Som sagt, vi have fra vor Side holdt tilbage, bestandig ventende paa, at der dog vilde skee Noget for at opklare Sagen; men der kom Intet frem, og det er kun tvungen af den haarde Nødvendighed, at Justitsministeren nu omsider har ladet høre fra sig. Hvorledes er nu Justitsministerens Stilling i dette Dieblif? Den er den, at jo værre han stiller denne Mand, Copist Hansen, jo større Betydninger han udsllynger mod ham, jo nebrigere han afmalder hele hans Afserd, desto større bliver Ministerens egen Skyld, jo mere han drager ham ned, desto dybere synker han selv; thi uagtet Alt, hvad han har faaet at vide om ham, har han havt Deel i, at denne Mand har kunnet vende tilbage til en Virksomhed, om hvilken Ministeren erklærede, at han ansaae den for statsfordærlig; han har ydet sin Medvirkning dertil, efter at have faaet Vidnesbyrd for, at Manden var — det siger Ministeren jo — en slet Person. Er dette den Maade, hvorpaa Ministeren skal forsvare sig, saa staaer det i Sandhed sørgeligt til.

Og nu de øvrige Medlemmer af Regjeringen, hvilken er deres Stilling? Det er i Sandhed et forbausende Billede, her er rullet op. 3 Januar Maaned er der indgivet til Medlemmer af Ministeriet en Beretning om alle de Transactioner, som Ministeren formenes at have foretaget sig ved Hjælp af Molzen, indeholdende, som det fremgaaer af Ministerens Udtalelser, i alt Væsentligt det Samme, som der foreligger i den omhandlede Bladartikel, og denne Beretning — den hviler i Regjeringen! De Betydninger, som der ere fremsatte mod en Minister, gjøres ikke til Gjenstand for Undersøgelse, man meddeler ikke den paagjældende Minister disse Betydninger, disse Anklager! Hvad er det for et Forhold, der kan være i en Regjering, hvor saaledes den ene Collega kan modtage de meest ærerørige og graverende Anklager mod den anden, uden at meddele ham dem? Hvilket Indblik aabnes ikke derved i den Maade, hvorpaa de offentlige Anliggender

ere førte i de sidste Maaneder! Og dernæst, efter at have seet disse Betydninger fremsatte mod en Minister, foretager Regjeringen en Handling, der, om den ikke indeholder en Billedligelse og Stadfæstelse af de fremkomne Betydninger, dog i alt Fald er saa langt fra at være en Gjendrivelse deraf, at den i Virkeligheden indeholder en Betyrkelse. Manden, der har rejst disse Anklager mod en af Ministerens Colleger, bliver sendt bort, og man udøver en Tvang paa Justitsministeren, for at Manden kan blive dispenseret fra sine Forretninger, og dette taaler Justitsministeren, uagtet han har erklæret — det siger han nu iaften — at den samme Mand ikke ret godt kan gaae hen og desavouere sig selv ved at give Reisetilladelsen, eller, som det er udtrykt i et af de Organer, som Ministeren finder Forsvar i: „nolens volens maag Justitsministeren bide i det sure Æble og underkrive hans Fritagelse for Embedsforretninger i 6 Maaneder“. Hvad er dette for en Tilstand, hvor en Regjering tvinger en Minister til nolens volens at bide i det sure Æble og tillade en Virksomhed, som han har erklæret for slet, og hvorledes er det tænkeligt, at dette har kunnet fortsættes! Det maatte dog virkelig være klaret langt tidligere. Skjøndt jeg bebrejder Justitsministeren saare Meget i denne Sag, bebrejder jeg hans Colleger fuldt saa Meget, thi de burde ikke lade noget Saadant gaae hen, uden alvorlig at stribe ind, de burde ikke have givet denne Sag Offentlighedens Skandale — thi i denne Sag er Offentligheden ikke en Velgjerning, men en Ulykke. De kunde dengang have standset det Hele, de kunde have sat Justitsministeren istand til at friggjøre sig for de Betydninger, der vare fremkomne, eller, saafremt han ikke kunde klare for sig, maatte de være berettigede til at stjyde Ministeren bort fra sig som et uærdigt Medlem af Ministeriet. Men Intet af dette er skeet, Dag for Dag er gaaet hen, og det paa en Tid, hvor det meer end paa nogen anden er af Bigtighed for Landet at have en stærk, enig og kraftig Regjering, der veed, hvad den vil. Og nu er det kommet til, at disse Colleger af Justitsministeren gaae bort fra deres Pladser, og hvorfor? Er det paa Grund af noget af de store politiske Spørgsmaal, hvis Løsning vi